

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 maja 2013 r.

DOLiS/DEC- 609/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz art. 22, art. 12 pkt 2, art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana R.Z. (adres do korespondencji: [...]) o ponowne rozpoznanie sprawy na udostępnienie jego danych osobowych przez Pana D.G. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S., Kancelaria Komornicza z siedzibą w S., podmiotom nieuprawnionym, tj. Pani B. B. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-W. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Pani M. C. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-W. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu H. G. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K. Z. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu L. F. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K. W. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu M. K. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-Z. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Pani M. M. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-W. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu S. M. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-Z. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu M. R. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-Z. w Katowicach, Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu M. S. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-W. w K., Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., Panu A. W. - Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym K.-Z. w Katowicach, Kancelaria Komornicza z siedzibą w K., rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC – 241/12/18734, 18745, 18749, 18756, 18764, 18767, 18770, 18772, 18775, 18777, 18779, 18782),

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] lipca 2011 r. wpłynęła skarga Pana R.Z. (adres do korespondencji:[...]), zwanego dalej również *Skarżącym*, dotycząca udostępnienia jego danych osobowych „dziesięciu kancelariom komorniczym z terenu K.” przez Pana D. G. - Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S., Kancelaria Komornicza z siedzibą w S., zwanego dalej *Komornikiem*. Skarżący wskazał, że Komornik udostępniając jego dane w zakresie: imienia, nazwiska, adresu zamieszkania, numeru PESEL, naruszył art. 26 ust. 1, art. 36 ust. 1, art. 38 oraz art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwana dalej *ustawą*.

Wobec powyższego, Skarżący wniósł do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych o „przywrócenie stanu zgodnego z prawem, w szczególności o nakazanie (...) kancelariom (...) usunięcie bezprawnie przekazanych im danych osobowych” oraz o „skierowanie do właściwej prokuratury zawiadomienia o popełnieniu przez [Komornika] przestępstwa z art. 51 ust. 1 ustawy”.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej również *Generalnym Inspektorem*, ustalił następujący stan faktyczny.

- 1) Postępowanie egzekucyjne przeciwko Skarżącemu zostało wszczęte w dniu [...] lipca 2011 r. z wniosku wierzyciela, tj. Pana R. N. zam. w Ł., reprezentowanego przez Kancelarię Prawną radca prawny D. S. z siedzibą w Ł., które jest prowadzone przez Komornika pod sygnaturą akt [...], na mocy tytułu wykonawczego: wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia [...] lutego 2010 (sygn. [...]) oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia [...] maja 2011 r. (sygn. [...])
- 2) W dniu [...] lipca 2011 r. Komornik, działając na podstawie tytułu wykonawczego, skierował pismo o zajęciu wierzytelności wobec Skarżącego od następujących Kancelarii Komorniczych: B. B. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., M. C. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., H. G. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., L. F. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., M. K. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., M. M. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., S. M. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., M. R. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., M. S.- Kancelaria Komornicza przy Sądzie Rejonowym K. W., A. W. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., P. S. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W.. Komornik udostępnił dane osobowe na rzecz ww. kancelarii w celu poszukiwania majątku Skarżącego oraz w związku z egzekucją prowadzoną z wierzytelności. Komornik udostępnił dane osobowe Skarżącego ww. Kancelariom w związku z koniecznością identyfikacji Skarżącego w zbiorach danych przetwarzanych przez te Kancelarie.
- 3) Komornik przetwarzał dane osobowe Skarżącego na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2011 r. Nr 231, poz. 1376) oraz art. 13 ust. 2, art. 126, 761, 796, 797, 797¹, 896 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm.).
- 4) Aktualnie dane osobowe Skarżącego przetwarzane są w trybie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 października 2011 r. w sprawie przechowywania akt

komorniczych oraz zamkniętych urzędów ewidencyjnych (Dz. U. 2011 r. Nr 226, poz. 1366) w związku z art. 37b ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

- 5) Kancelarie Komornicze przetwarzają dane osobowe Skarżącego w trybie i na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych (Dz. U. 2005 r. Nr 266, poz. 2242).

Na podstawie poczynionych ustaleń w dniu 22 marca 2012 r. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją administracyjną (znak: DOLiS/DEC – 241/12/18734, 18745, 18749, 18756, 18764, 18767, 18770, 18772, 18775, 18777, 18779, 18782) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu [...] kwietnia 2012 r., w ustawowym terminie, do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie niniejszej sprawy. W treści przedmiotowego wniosku Pan R. Z. zarzucił decyzji Generalnego Inspektora z dnia 22 marca 2012r. (znak: DOLiS/DEC – 241/12/18734, 18745, 18749, 18756, 18764, 18767, 18770, 18772, 18775, 18777, 18779, 18782) naruszenie przepisów prawa poprzez:

„I. obrazę prawa:

- art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 47 oraz art. 51 ust. 1 Konstytucji R.P., poprzez faktyczne odmówienie skarżącemu prawa do prywatności;
- art. 31 ust. 3 Konstytucji R.P. przez osobliwe przyjęcie, jakoby ograniczenie konstytucyjnego prawa skarżącego do prywatności rzekomo mogło wynikać z treści przepisów art. 759 par. 1 k.p.c., art. 761 ust. 1 k.p.c., art. 796 ust. 1 k.p.c., art. 126 k.p.c., art. 910 ust. 1 pkt 2 k.p.c., art. 8 ust. 10 oraz art. 37b ustawy o komornikach sądowych i egzekucji;
- art. 1 ust. 1 oraz art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez bezprawne odmówienia Skarżącemu prawa do ochrony jego danych osobowych;
- art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, poprzez bezprawne uchylenie się GODO od wydania decyzji w skarżonym postępowaniu, przywracającej stan zgodny z prawem oraz wydanie decyzji wadliwej;
- art. 7 Konstytucji R.P., art. 6 k.p.a. poprzez podjęcie decyzji rażąco sprzecznej z obowiązującymi przepisami prawa;
- art. 8 k.p.a., poprzez prowadzenie postępowania w sposób nie budzący zaufania do GODO,

II. błędy w ustaleniach faktycznych:

- kuriozalne przyjęcie, jakoby z w/w przepisów dotyczących procedury egzekucyjnej wynikało rzekomo uprawnienie dla komornika sądowego do udostępniania każdemu danych osobowych dłużnika oraz danych ze sfery jego prywatności;
- w konsekwencji, niezgodne ze stanem faktycznym przyjęcie, iż dane osobowe skarżącego były przetwarzane zgodnie z prawem.”

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor podjął dodatkowe czynności wyjaśniające mające na celu uzupełnienie i doprecyzowanie materiału dowodowego na podstawie których ustalił co następuje:

- 1) komornicy: B. B. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., H. G. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., M. S. z Kancelarii Komorniczej przy Sądzie Rejonowym K. W., pismami odpowiednio z dnia [...].12.2011 r., [...].11.2011 r. i [...].11.2011 r. zwrócili fizycznie pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. G. będące zajęciem wierzytelności a w związku z tym nie przetwarzają w tym zakresie danych osobowych Skarżącego;
- 2) pismami z dnia [...] czerwca 2012 r. i [...] października 2012 r. Generalny Inspektor zwrócił się do komorników L. F. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W. oraz S. M. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z. o doprecyzowanie wyjaśnień w odpowiedzi ww komornicy, odpowiednio w pismach z dnia [...].07.2012 r. i [...].10.2012 r., potwierdzili dokonanie fizycznego zwrotu pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. G. będącego zajęciem wierzytelności a w związku z tym oświadczyli, iż nie przetwarzają w tym zakresie danych osobowych Skarżącego;
- 3) pozostali komornicy: M. K. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., M. M. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., M. C. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. W., M. R. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z., A. W. – Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym K. Z. w odpowiedzi na pisma Generalnego Inspektora z dnia [...] czerwca 2012 r. oraz [...] października 2012 r. wzywające do złożenia dodatkowych wyjaśnień odpowiedzieli, iż nie prowadzą postępowania na podstawie pisma stanowiącego zajęcie wierzytelności przesłanego im przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. G., a samo pismo zostało złożone w dzienniku Kmo i jest przechowywane jako kat. B wyłącznie dla celów archiwalnych na okres 5 lat.

Po ponownym zapoznaniu się z całością zgromadzonego materiału dowodowego Generalny Inspektor stwierdził, co następuje.

Na wstępie powtórnie należy wskazać, że ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Pod pojęciem przetwarzania danych rozumie się jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych (art. 7 pkt 2 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, podstawowym obowiązkiem każdego administratora jest przetwarzanie danych osobowych z zachowaniem przesłanek określonych w ustawie.

Mając na uwadze zakres przedmiotowy niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż zajęcie wierzytelności - ze względu na jego treści - zawiera dane osobowe szczególnie chronione dotyczące dłużnika. Ustawa zabrania, co do zasady, przetwarzania danych osobowych szczególnie chronionych, chyba że spełniona zostanie jedna z przesłanek legalizujących proces przetwarzania danych osobowych określonych w art. 27 ust. 2 pkt 1 - 10 ustawy.

Odnosząc się do legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Komornika Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko odnośnie kwestionowania dopuszczalności udostępnienia danych osobowych Skarżącego i ponownie wskazuje, iż w ustalonym stanie faktycznym Komornik działał na podstawie art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym

przetwarzanie danych, o których mowa w ust. 1, jest dopuszczalne jeżeli przepis szczególny innej ustawy zezwala na przetwarzanie takich danych bez zgody osoby, której dane dotyczą, i stwarza pełne gwarancje ich ochrony. W przedmiotowej sprawie takimi przepisami jest ustawa Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawa o komornikach sądowych i egzekucji.

Art. 2 ust. 3 pkt 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowi, że komornikom powierza się w szczególności wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach o roszczenia pieniężne i niepieniężne oraz o zabezpieczenie roszczeń. W myśl art. 8 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, wierzyciel ma prawo wyboru komornika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem spraw o egzekucję z nieruchomości oraz spraw, w których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio. W przypadku wyboru komornik działa poza obszarem swojego rewiru komorniczego. Ustęp 7 tego przepisu stanowi, że Komornik wybrany przez wierzyciela nie może odmówić wszczęcia egzekucji, wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia lub podjęcia innych czynności wchodzących w zakres jego ustawowych zadań, jeżeli byłyby prowadzone w obszarze właściwości sądu apelacyjnego obejmującego jego rewir.

W myśl natomiast art. 759 § 1 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, czynności egzekucyjne są wykonywane przez komorników z wyjątkiem czynności zastrzeżonych dla sądów. Stosownie do treści art. 761 ust. 1 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, organ egzekucyjny może żądać od uczestników postępowania złożenia wyjaśnień oraz zasięgać od organów administracji publicznej, organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej, organów podatkowych, organów rentowych, banków, spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, przedsiębiorstw maklerskich, organów spółdzielni mieszkaniowych, zarządów wspólnot mieszkaniowych oraz innych podmiotów zarządzających mieszkaniami i lokalami użytkowymi, jak również innych instytucji i osób nieuczestniczących w postępowaniu informacji niezbędnych do prowadzenia egzekucji. Zgodnie zaś z art. 796 ust. 1 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, wniosek o wszczęcie egzekucji składa się stosownie do właściwości sądowni lub komornikowi. W myśl art. 797¹ ustawy Kodeks postępowania cywilnego, wierzyciel może zlecić komornikowi poszukiwanie za wynagrodzeniem majątku dłużnika.

Generalny Inspektor podtrzymuje prawidłowość ustaleń stanu faktycznego z którego wynika, iż Skarżący jest osobą przeciwko której Komornik na zlecenie wierzyciela, tj. Pana R. N., prowadził czynności egzekucyjne na mocy tytułu wykonawczego tj. wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia [...] lutego 2010 r. (sygn. [...]) oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia [...] maja 2011 r. (sygn. [...]) Analiza zaś powyższych przepisów i stanu faktycznego pozwala stwierdzić, iż Komornik wszczął postępowanie egzekucyjne na wniosek Pana R. N.. W ramach realizacji tytułu wykonawczego, Komornik zwrócił się do Kancelarii Komorniczych z wnioskiem o zajęcie wierzytelności w celu poszukiwania majątku Skarżącego. Pismo kierowane do Kancelarii Komorniczych winno spełniać wymogi z art. 126 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, a zatem zawierać m.in. oznaczenie stron (imię, nazwisko, miejsce zamieszkania). Jednocześnie, Kancelarie Komornicze do których skierowane zostało pismo w przedmiocie zajęcia wierzytelności, były zobligowane udzielić stosownych informacji Komornikowi na mocy art. 2 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, pod rygorem zastosowania sankcji określonej w art. 762 ustawy Kodeks postępowania cywilnego.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpoznawanej sprawy nie można w tej sytuacji podzielić poglądu Skarżącego, iż Komornik naruszył przepisy art. 26 ustawy, bowiem z analizy materiału dowodowego wynika, że zakres danych udostępnionych przez Komornika innym Kancelariom Komorniczym był niezbędny w celu prawidłowej weryfikacji Skarżącego, zaś samo podjęcie czynności komorniczych wynika z przepisów prawa. Należy w tym miejscu wskazać, że w myśl art. 8 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, komornik wybrany przez wierzyciela zawiadamia niezwłocznie o wszczęciu egzekucji lub wykonania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia komorników właściwych według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Zawiadomienie może być dokonane za pośrednictwem telefaksu lub poczty elektronicznej. W takim przypadku dowodem zawiadomienia jest potwierdzenie transmisji danych. Stosownie zaś do brzmienia art. 910 ust. 1 pkt 2 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, do egzekucji z praw majątkowych komornik przystąpi przez zajęcie prawa. W tym celu komornik zawiadomi osobę, która z zajętego prawa jest obciążona obowiązkiem względem dłużnika, by obowiązku tego wobec dłużnika nie realizowała, a wynikające z prawa świadczenia pieniężne uiszczala komornikowi lub na rachunek depozytowy sądu, oraz wzywa tę osobę, by w terminie tygodnia złożyła oświadczenie, czy inne osoby roszczą sobie pretensje do zajęcia prawa, czy i w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajęte prawo, jak również czy oraz o jakie roszczenie skierowana jest egzekucja do zajętego prawa.

Powtórnie należy podkreślić w tym miejscu, że komornicy są organami państwa powołanymi do wykonywania orzeczeń sądowych w drodze przymusowej egzekucji świadczeń pieniężnych i niepieniężnych, a także wykonywania innych czynności określonych w ustawach. Podejmując czynności należące do ich obowiązków, komornicy są zobowiązani przestrzegać przepisów prawa, postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem i zasadami etyki zawodowej (art. 16 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji) oraz zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których powziął wiadomość ze względu na wykonywane czynności, w tym także po odwołaniu komornika (art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji). Ponadto, nadzór nad ich działalnością sprawuje Prezes sądu rejonowego przy którym ten komornik działa (art. 3 ust. 1 i 2 ustawy komornikach sądowych i egzekucji).

Odnosząc się zaś do zarzutów Skarżącego, iż działanie Komornika narusza przepisy art. 36 i 38 ustawy należy wskazać, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby Komornik naruszył obowiązek zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, tudzież, aby nie sprawował kontroli nad tym, jakie dane osobowe są przekazywane. Komornik, kierując pisma do Kancelarii Komorniczych, wskazywał wyraźnie adresatów tejsze korespondencji, a zatem spełnił zarówno wymóg prawidłowego zabezpieczenia danych osobowych Skarżącego, jak również posiadał wiedzę komu udostępnia przedmiotowe dane osobowe.

Podtrzymując stanowisko zawarte w pierwszej decyzji Generalnego Inspektora w kwestii zarzutu Skarżącego o „przywrócenie stanu zgodnego z prawem, w szczególności o nakazanie w/w kancelariom usunięcia bezprawnie przekazanych im moich danych osobowych”, a także „obrazę prawa” oraz zarzutu zawartego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie naruszenia art. 18 ust. 1 ustawy wskazać należy, iż w sytuacji, gdy dochodzi do naruszenia przepisów ustawy, Generalny Inspektor - zgodnie z art. 18 tej ustawy - w razie stwierdzenia naruszenia przepisów

ustawy, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, poprzez wydanie określonych nakazów, wymienionych enumeratywnie w tym przepisie. Mając na uwadze zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko zawarte w decyzji z dnia 22 marca 2012 r. (znak: DOLiS/DEC – 241/12/18734, 18745, 18749, 18756, 18764, 18767, 18770, 18772, 18775, 18777, 18779, 18782), o braku podstaw do uznania, by w niniejszej sprawie istniał stan naruszenia przepisów ustawy, a tym samym brak jest podstaw do wydania przez Generalnego Inspektora jakiegokolwiek nakazu ukierunkowanego na przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Wynika to z faktu, iż jak wskazano powyżej, część Komorników zwróciła fizycznie skierowane do nich pismo z zawartymi w nim danymi osobowymi Skarżącego. Istotny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, jest fakt, że jak ustalono na etapie postępowania zainicjowanego wnioskiem Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy, aktualnie dane osobowe Skarżącego (w przypadku pięciu Komorników) w ogóle nie są przez nich przetwarzane, natomiast pozostali Komornicy, przetwarzają dane osobowe Skarżącego na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przechowywania akt spraw komorniczych oraz zamkniętych urzędzeń ewidencyjnych (Dz. U. z 2011 r. nr 226 poz. 1366). w związku z art. 37b ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. nr 231 poz.1376). Przetwarzanie danych osobowych Skarżącego na podstawie powyższych przepisów wypełnia przesłankę legalności przetwarzania, określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, zgodnie z którą przetwarzanie danych jest dopuszczalne gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Zatem należy uznać za nietrafiony, podnoszony we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, zarzut Skarżącego, dotyczący naruszenia art. 1 ust. 1 oraz art. 23 ust. 1 pkt. 1 ustawy.

Odnośnie podniesionego zarzutu naruszenia art. 31 ust. 3 i art. 47 oraz art. 51 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. nr78 poz. 483), zwana dalej *Konstytucją*, a także art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, zwana dalej *Konwencją*, poprzez faktyczne odmówienie prawa do prywatności, należy przytoczyć stanowisko zawarte w wyroku z dnia 21 września 2005 r. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt II SA/Wa 1443/05, zwanego dalej *wyrokiem WSA*, w pełni podzielane przez Generalnego Inspektora, w którym jasno zostało powiedziane, że „Stosując przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), należy za każdym razem wyważać dobra, które legły u jej podstaw. Prawo do ochrony danych osobowych, jako jeden z elementów prawa do ochrony własnej prywatności, ma swoje źródło w przepisach, art. 47, art. 49, art. 50 i art. 51 Konstytucji RP. W praktyce prawo do ochrony danych osobowych ulega ograniczeniu z uwagi na interes publiczny lub usprawiedliwiony interes innych osób, czyli nie jest to prawo o charakterze absolutnym, jak większość praw chronionych konstytucyjnie. Nie można też tak rozumieć przepisów ustawy, że udostępnienie danych osobowych dłużnika w celu windykacji należności, narusza dobro tej osoby, gdyż byłoby to niczym nieuzasadnione jej uprzywilejowanie. (...) Ochrona dóbr jednych nie może się odbywać kosztem naruszania praw innych, co można pośrednio, bądź bezpośrednio wywieść z wielu przepisów Konstytucji RP (art. 2, art. 22, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 83).” Natomiast przepis art. 8 ust. 2. Konwencji ogranicza prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji, w sytuacjach gdy ingerencja władzy publicznej w korzystaniu z tego prawa, jest

przewidziana w przypadkach przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na (...) ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.” Bezsprzecznie taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, co jasno wynika z cytowanego powyżej wyroku WSA.

Nie jest także możliwe zadośćuczynienie prośbie Skarżącego o „skierowanie do właściwej prokuratury zawiadomienia o popełnieniu przez [Komornika] przestępstwa z art. 51 ust. 1 ustawy”. Ustawa nie daje Generalnemu Inspektorowi uprawnień do kończenia danego postępowania poprzez skierowanie - w formie decyzji administracyjnej - zawiadomienia do organów ścigania o podejrzeniu popełnieniu przestępstwa. W wyroku z dnia 19 listopada 2001 r. Naczelny Sąd Administracyjny (sygn. akt II SA 2702/00) orzekł, że: „osoba dochodząca ochrony swych praw w trybie ustawy o ochronie danych osobowych nie jest podmiotem postępowania obliczonego na wydanie decyzji o zawiadomieniu stosownego organu o przestępstwie w zakresie przetwarzania danych osobowych i nie może się tego domagać od Generalnego Inspektora w administracyjno – prawnych formach tego postępowania. Przepis art. 19 ustawy nie daje bowiem stronie roszczenia w tym względzie”.

Skierowanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa następuje poprzez wystąpienie do organu właściwego do wszczęcia postępowania karnego w danej sprawie, a ponadto, jako należące do autonomicznych kompetencji organu, realizowane jest z urzędu, a nie na wniosek osób zainteresowanych.

Konkludując, przetwarzanie danych osobowych Skarżącego znajduje uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa. Wobec tego, iż określone w niniejszej sprawie ustalenia, nie pozwalają Generalnemu Inspektorowi wydać decyzji nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem (o której mowa w art. 18 ust. 1 ustawy), z uwagi na fakt, iż istnieje on w chwili jej wydawania. Na marginesie podkreślić należy, że zgodnie z art. 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przy wykonywaniu czynności komornik podlega orzeczeniom sądu i prezesowi sądu rejonowego, przy którym działa. Ponadto prezes sądu rejonowego, przy którym działa komornik, sprawuje nadzór nad jego działalnością, w związku z tym interwencję w przypadku naruszenia procedur postępowania przez komornika należałoby zgłosić do tego organu. Również organy samorządu komorniczego są właściwe do rozpatrywania skarg na postępowanie komornika, lecz – w myśl art. 6 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji – tylko na postępowanie niedotyczące czynności egzekucyjnych i nieobjęte nadzorem prezesa sądu rejonowego.

Skargę na czynności komornicze można również wnieść do Krajowej Rady Komorniczej, która w myśl art. 65 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji „sprawuje nadzór nad komornikiem niezależnie od nadzoru sprawowanego przez Ministra Sprawiedliwości i prezesów sądów”.

Zarzut naruszenia art. 7 Konstytucji oraz art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), zwanego dalej również *Kpa*, poprzez podjęcie decyzji rażąco sprzecznej z obowiązującymi przepisami prawa oraz art. 8 *Kpa* „poprzez prowadzenie postępowania w sposób nie budzący zaufania do GIODO” jest niezrozumiałą. Skarżący nie wskazał, jakie dokładnie działania lub ich brak pozwalają na sformułowanie pod

adresem Generalnego Inspektora tego typu zarzutu. Postępowanie administracyjne poprowadzone przez Generalnego Inspektora było oparte na podstawie przepisów prawa i w jego granicach, a w wyniku jego działań ustalony został stan faktyczny oraz wszystkie okoliczności sprawy.

Mając na uwadze całość powyższego Generalny Inspektor uznaje za nietrafne zarzuty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych w szczególności zaprzecza, jakoby sformułował argument udostępniania każdemu danych osobowych dłużnika oraz danych ze sfery jego prywatności na podstawie przepisów dotyczących procedury egzekucyjnej.

Wobec powyższego, w tym stanie faktycznym i prawnym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).